

великъ победителъ, трѣбва да иде на война, да пжтува по далечни морета. Може и да го ранятъ, но трѣбва да бжде неустрашимъ, способенъ за бой. И като махна ржка, той се обърна къмъ воденичаря:

— Не, още е рано да мисля за всички тия нѣща. Има време за тѣхъ.

Старецътъ се прекръсти три пжти. Изведнажъ момчето се обърна къмъ него и го попита съ съвсемъ сериозенъ гласъ:

— Представи си, дѣдо, че срещу парахода, съ който пжтуваме, тръгнатъ лодкитѣ на хиляди и хиляди червенокожи. Тѣ сж страшни, иматъ въ ржцетѣ си дълги копия и лжкове, съ готови стрели. Е, какво трѣбва да правимъ съ тѣзи червенокожи?

— Червенокожи ли? Какви сж пѣкъ тѣ? Ти бълнувашъ ли?

Момчето се търколи на постланитѣ стари човали край огнището, сви се на кълбо и затвори очитѣ си.

Воденичарътъ се прекръсти, отиде безшумно при двамата мливари и почна да имъ разказва за слугата си. А Пѣйо лежеше на човалитѣ, огнището топлѣше лицето и краката му, докато пжтуваше по голѣмитѣ океани и наблюдаваше съ далекогледитѣ приближаването на далечнитѣ брѣгове. После се обърна на другата страна и си спомни за близката гаричка, на която постоянно стоятъ конски вагони. Най-сетне нѣма защо да му мисли за начина на първото заминаване. Да, утре трѣбва да помисли за тия самотни вагони, които стоятъ на гаричката, и трѣбва да вземе нѣкакво решение презъ това лѣто.

Пѣйо сложи ржце подъ главата си и скоро заспа.

* * *

Днитѣ минаваха. Отъ гнѣздата на птицитѣ почнаха да надничатъ малкитѣ, които чуруликаха съ тънки